

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten er af den opfattelse, at sagsøgeren ikke har nogen søgsmålsinteresse, fordi den anfægtede forordning indeholder præciseringen om, at »Gouda« er en artsbetegnelse. Den omtvistede formulering i registreringsforordningen er imidlertid kun tautologisk. En annullation af registreringsforordningen ville derfor — i modsætning til Rettens opfattelse — tilføre sagsøgerens medlemmer en fordel, der begrundes søgsmålsinteressen. Af den grund skulle sagen have været antaget til realitetsbehandling. Og af samme grund skulle sagsøgeren være givet medhold. Præciseringen ville nemlig være blevet accepteret af de nederlandske ansøgere. Kommissionen handlede derfor fejlagtigt, da den alligevel ikke foretog præciseringen.

Andet anbringende: Sagsøgeren har anført, at dens medlemmer tidligere har leveret mælk i Nederlandene, som dér kunne forarbejdes til Goudaost eller Edammerost og sandsynligvis blev forarbejdet til Goudaost eller Edammerost. Retten har ikke udledt en søgsmålsinteresse deraf. Den fandt nemlig, at dette anbringende var sagligt ukorrekt. Dermed har Retten forfalsket sagens akter, for det anførte var nemlig rigtigt. Derudover havde sagsøgeren ifølge Retten ikke indgivet indsigelse og anlagt sag for »mælkeproducenter«. Også dette udgør en forfalskning af sagens akter, for indsigelsen blev indgivet for sagsøgerens medlemmer, for så vidt som disse forarbejder mælk (den mælk, der sælges til Nederlandene, er forarbejdet mælk) og forhandler mælk eller ost.

Tredje anbringende: Retten er af den opfattelse, at forkastelsen af indsigelsen ikke begrundes, at sagsøgeren har en egen søgsmålsinteresse. Retligt set blev indsigelsen nemlig ikke rejst af sagsøgeren, men af Forbundsrepublikken Tyskland. Dette svarer ikke til retsstillingen under gyldigheden af grundforordning nr. 510/2006 ⁽²⁾, og i modsætning til, hvad Retten har anført, har den heller ikke afgjort dette spørgsmål med hensyn til grundforordningen. Der er forskelle mellem grundforordning nr. 510/2006 og dens forgænger, forordning (EØF) 2081/92 ⁽³⁾, som Retten ikke har inddraget i sin bedømmelse og som fører til, at indsigere som sagsøgeren i hvert fald under grundforordningens gyldighed har egne indsigelsesrettigheder.

Fjerde anbringende: Retten har forkastet sagsøgerens anbringende, hvorefter EU's blå BGB-sejl giver de nederlandske producenter en konkurrencefordel i forhold til sagsøgerens medlemmer. Dette var urigtigt. Konkurrencefordelen findes og den begrundes sagsøgerens medlemmers søgsmålsinteresse i at få registreringsforordningen annulleret.

⁽¹⁾ EUT L 317, s. 22.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20.3.2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 93, s. 12).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14.7.1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1).

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. oktober 2014 — Europa-Kommissionen mod Rumænien, intervenienter: Republikken Estland og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-405/13) ⁽¹⁾

(2015/C 016/32)

Processprog: rumænsk

Formanden for Store Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 7.9.2013.
